176

பகுதி—5

கண்ணன் பாட்டு

O-,1MSU,K
N47
106701

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

பகுதி—5

கண்ணன் பாட்டு

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

“பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே.”

பாரதி பிரசுராலயம்

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

(காபிரைட் ரிஜிஸ்டர் செய்தது.)

எட்டாம் பதிப்பு] 1947 [விலை அணா 5

BHARATHI PRACHURALAYAM P. I. Card No. Ms. 407.
HINDI PRACHAR PRESS, T'NAGAR, MADRAS.
P. I. Card-154-3-'47.

இரண்டாம் பதிப்பின்

முன்னுரை

நம் காலத்துத் தமிழ்க் கவிகளுள் பிரதம ஸ்தானத்தை வகிக்கும் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய பாரதியின் நூல்களுக்கு முன்னுரை வேண்டுவதேயில்லை. இருப்பினும், பாயிர மல்லது பனுவ லன்றே என்னும் முதுமொழியை நினைத்தோ அல்லது வேறு என்ன எண்ணியோ, பதிப்பாசிரியர் இக் கண்ணன் பாட்டின் இரண்டாம் பதிப்புக்கு என்னை ஒரு முன்னுரை எழுதித் தரவேண்டுமெனக் கேட்டார்; சிறிதளவேனும் சாத்தியமாயிருக்கிற ஒரு காரியத்தை நட்புரிமை பூண்டோர் செய்யுமபடி வேண்டினால் மறுத்தல் அழகன்று என நினைத்துச் சமமதித்தேன்.

பாரத நாட்டின் குலதெய்வ மாகிவிட்ட கண்ணனுக்குப் பாமாலை சூட்டாத கவிகள் அருமை. தன்னை நெடுநாட்களாக மறந்திருந்த பாரதநாடு திடீரென விழித்துக்கொண்டதும், அதன் எதிரே முதலில் தோன்றிய ஒளி, கீதாசாஸ்திரத்தைக் கூறிப் பார்த்தனுடைய ரதத்தை வெற்றிபெற ஓட்டிய கண்ண பிரானுடைய உருவமே. அந்த உருவமானது நமது கவியின் இருதயத்திலும் எழுந்து அவருடைய கவிதைக்கு ஒரு சோபையைக் கொடுத்தது.

பத்து வருஷங்களுக்கு முன் அவர் பதிப்பித்த ஜன்ம பூமி யிலேயே ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸ்தோத்திரம் என்று இரண்டு செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், பிற்பட்டுத்தான்

கண்ணனுடைய செயல்களும் திருவிளையாடல்களும் அவர் மனத்தைப் பூரணமாக ஆகருஷித்தன. இந்த ஆகருஷணத்திற்கு நாலாயிர பிரபந்தத்துள் பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த திருப்பாசுரங்களின் அனுஸந்தானம் முக்கிய காரணமாக இருக்கிறது இக் கண்ணன் பாட்டானது பாவ விஷயத்தில அப் பாசுரங்களின் வழியையே தழுவியதாக இருக்கிறது.

இஷ்ட தெய்வத்தைப் பல பாவங்களால் வழிபடலாகும் என்று நமது பக்தி சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. நமது ஆசிரியரும் இதை அனுசரித்துக் கண்ணனைத் தாயாகவும், தந்தையாகவும், எஜமானனாகவும், குருவாகவும், தோழனாகவும், நாயகியாகவும நாயகனாகவும் பாவித்துப் பாடுகிறார்.

இவற்றுள், நாயக நாயகி பாவத்தைப்பற்றி இங்கு சில மொழிகள் கூறாது விட முடியவில்லை. இப் பாவத்தால் பகவானை வழிபடுமமுறை தொன்று தொட்டு பக்தர்களாலும் கவிகளாலும அனுசரிக்கப பட்டு வருகிறது. ரோமன் கத்தோலிக் மதத்திலே கூட அடியார் வர்க்கத்தை நாயகியாகவும் கிருஸ்துவை நாயகனாகவும் பாவித்து எழுதிய ஸ்தோத்திரங்கள் பல உள நமது பாகவதத்தில் கோபிகைகளின் உபாக்கியானங்களெல்லாம் இப் பாவத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளனவே. மகா பக்திமதியான மீராபாயி உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகள் அனைத்தும் ஸ்திரீப்பிராயம என்றும் பகவான் ஒருவனே புருஷன் என்றும் பாவித்துப் பக்தி செய்திருக்கிறார். பரமஹம்ஸ ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவரும தமமுடைய அனுபவங்களுள் நாயகி அனுபவத்தையும அனுபவிக்க எண்ணி, சேலை தரித்துக்கொண்டு, ராதை என்கிற பாவத்தால் கண்ணனை வழிபட்டார் என்று சொல்லப் படுகிறது.

திருக்கோவையாரையும், ராமலிங்க சுவாமிகளின் திரு வருட்பாவையும் அனுபவித்த தமிழருக்கு இவவிதம் வழி படும் முறை புதிதாகப்படாது.

ஆனால், இந்தப் பாவத்தை ஆளுவது கத்தியின் கூர்ப் பக்கத்தின்மீது நடப்பதைப் போன்ற கஷ்டமான காரியம். ஒரு வரம்பு இருக்கிறது; அதற்கு இப்புறம் அப்புறம் போய் விட்டால்; அசந்தர்ப்ப மாகிவிடும். ஸ்ரீபாகவதத்திலும்கூட கோபிகா உபாக்கியானங்களில் சுகபகவான் இவ்வரம்பை அங்கங்கே கடந்து விட்டிருக்கிறார் என்பது எனது தாழ்ந்த அபிப்பிராயம்.

கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும்,
கடல் ஞாலம் ஆவேனும் யானே என்னும்[1]

என்று தொடங்கும் திருவாய் மொழிகளையும்,

கருப்பூரம் நாறுமோ, கமலப்பூ நாறுமோ?
திருப் பவளச் செய்வாய்தான் தித்தித் திருக்குமோ?

என்றும் தொடங்கும் ஆண்டாளுடைய பாசுரங்களையும் போலச் செயிரின்றி இப் பாவத்தைப் பாடுவது அனேகமாய் அசாத்தியம்.

நமது கவியும் இப் பாவத்தை விவரிக்கையில் பரபக் தியைவிடச் சாரீரமான காதலையே அதிகமாக வர்ணித் திருக்கிறார். ஆனால், சுகப்பிரம்மமே நிறுத்த முடியாததான தராசு முளையை நம் ஆசிரியர் நிறுத்த வில்லை என்று நாம் குறை கூறலாமா?

இந்தக் கீர்த்தனங்களைப் பரபக்திக்குப் பேரிலக்கிய மாகக் கொள்ள வேண்டுவ தில்லை. ஆசிரியர் இந் நூலில்

---

1. திருவாய்மொழி, 5, 6, 1.
2. நாச்சியார் திருமொழி, 7, 1.

கவி என்கிற ஹோதாவில்தான் நம்மிடம் வருகிருர் என நினைக்கவேண்டும். கவிதா ரீதியாகப் பார்க்கும் போது, இக் கீர்த்தனங்களுள் பெரும்பாலவையிலுள்ள சுவை தேனினும் இனிதா யிருக்கிறது.

இன்ெனான்று:கவிதை யழகை மாத்திரம் அனுபவித்து விட்டு, இந் நூலின் பண்ணழகை மறந்துவிடக் கூடாது. இதிலுள்ள பாட்டுக்களிற் பெரும்பாலவை தாளத்தோடு பாடுவதற்காகவே எழுதப்பட்டவையாயிருக்கின்றன. கடற் கரையில், சாந்திமயமான சாயங்கால வேளையில், உலகனைத் தையும் மோஹ வயப்படுத்தி நீலக் கடலையும் பாற்கடலாக் கும் நிலவொளியில், புதிதாகப் புனைந்த கீர்த்தனங்களைக் கற்பனு கர்வத்தோடும் சிருஷ்டி உற்சாகத்தோடும் ஆசிரி யன் தன்னுடைய கம்பீரமான குரலில் பாடினதைக் கேட்ட ஒவ்வொருவரும் இந்நூலிலுள்ள பாட்டுக்களை மாணிக் கங்களாக மதிப்பர்.

இந் நூலைத் தமிழுலகம் ஆதரித்துத்தான் இரண்டா வது பதிப்பு வெளிவருகிறது. ஆனல், ஹரீந்திரநாத சட்டோபாத்தியாயர் எழுதிய ஆங்கிலக் கீர்த்தனங்களின் விலை மூன்று ரூபாயாக இருக்க, அளவில் அந்நூலில் குறை யாததும், சுவையில் அதற்கு இணையாக இருப்பதுமான இந் நூலின் முதற்பதிப்புக்குக் காகித விலை ஏறிவிற்ற காலத்தில் பதிப்பாசிரியர் விலை கால் ரூபாயாகக் குறிக்க வேண்டியிருந்தது என நினைக்கும் போது, நாட்டில்தமிழபி மானம் வெளிப்படையாக விளங்க வில்லை யென்ருவது ஒப்புகொள்ளவேண்டும். முன்காலத்தில், ஆசிரியர்களுக்கு அரசர்கள் ஏராளமான பொருள் உதவி செய்து, அவர்கள் மனத்தைச் சிறிய விசாரங்கள் பீடிக்காமல் காத்துவந்து, அவர்களுடைய ஆற்றல் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கும்படி

செய்து வந்தார்கள். தற்காலத்தில் கல்வி யபிமானமுள்ள பொதுஜனங்கள் தாம் அக்காலத்து அரசரின் ஸ்தானத்தை வகிக்கிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் அபிமானத்தை, விலையைப் பொருட்படுத்தாமல் நூல்களின் யோக்கியதையைக் கருதி ஆதரித்துத்தான், காட்ட முடியும். நமது ஆசிரியன் நூல்களை நம் நாட்டவர் சரிவர ஆதரிக்காததனாலே,

> "சுற்றி நில்லாதே போ, பகையே :
> துள்ளி வருகுது வேல்"[1]

என்றும்,

> "கைதனில் வில்லும் உண்டு :
> காண்டீவம் அதன் பேர்."[2]

என்றும் உள்ள அக்ஷர லக்ஷம் பெருமான பாக்களை எழுதியிருக்கும் அவருடைய உற்சாகம் குன்றிப்போயிருக்கிறது. தமிழபிமானிகள் இப்பதிப்பை ஆதரித்து வாங்கிய ஆசிரியனுடைய உற்சாகத்தை உயர்த்தி அவரால் தமிழில் புதிய இலக்கியங்கள் பிறக்கும்படி செய்வார்கள் என நம்புகிறேன்.

புதுச்சேரி; சித்தார்த்தி ஆவணி 22உ } வ. வே. ஸுப்ரமண்ய ஐயர்.

---

1. தோத்திரப் பாடல்கள், ஆறு துணை, 3,

2. பாஞ்சாலி சபதத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில் அர்ச்சுனன் தன்னுடைய பராக்கிரமத்தைக் கூறும் செய்யுளில் வருகிறது.

பொருளடக்கம்

			பக்கம்
1.	கண்ணன் - என் தோழன்	....	1
2.	கண்ணன் - என் தாய்	....	4
3.	கண்ணன் - என் தந்தை	....	8
4.	கண்ணன் - என் சேவகன்	....	11
5.	கண்ணன் - என் அரசன்	....	14
6.	கண்ணன் - என் சீடன்	....	16
7.	கண்ணன் - என் சற்குரு	....	22
8.	கண்ணம்மா - என் குழந்தை	....	27
9.	கண்ணன் - என் விளையாட்டுப்பிள்ளை		29
10.	கண்ணன் - என் காதலன்	....	30
11.	கண்ணன் - என் காதலன்	....	33
12.	கண்ணன் - என் காதலன்	....	35
13.	கண்ணன் - என் காதலன்	....	37
14.	கண்ணன் - என் காதலன்	....	38
15.	கண்ணன் - என் காந்தன்	....	40
16.	கண்ணம்மா - என் காதலி	....	41
17.	கண்ணம்மா - என் காதலி	....	42
18.	கண்ணம்மா - என் காதலி	....	43
19.	கண்ணம்மா - என் காதலி	....	44
20.	கண்ணம்மா - என் காதலி	...	46
21.	கண்ணம்மா - என் காதலி	....	47
22.	கண்ணன் - என் ஆண்டான்	....	49
23.	கண்ணம்மா - எனது குலதெய்வம்	....	51

புல்லாங் குழல் கொண்டு வருவான் ;— அமுது
பொங்கித் ததும்புநற் கீதம் படிப்பான் ;—

— பக்கம் 29

கண்ணன் பாட்டு

1. கண்ணன் - என் தோழன்

(புன்னாகவராளி—திஸ்ர ஜாதி ஏகதாளம்—வத்ஸல ரஸம்)

பொன்னவிர் மேனிச் சுபத்திரை மாதைப்
புறங்கொண்டு போவதற்கே—இனி
என்ன வழியென்று கேட்கி லுபாயம்
இரு கணத்தே யுரைப்பான்;—அந்தக்
"கன்னன் வில்லாளர் தலைவனைக் கொன்றிடக்
காணும் வழி யொன் றில்லேன்—வந்திங்
குன்னை யடைந்தனன்" என்னி லுபாயம்
ஒருகணத் தேயுரைப் பான்; (1)

கானகத்தே சுற்று நாளிலு நெஞ்சிற்
கலக்க மிலாது செய்வான்;—பெருஞ்
சேனைத் தலைநின்று போர்செய்யும் போதினில்
தேர் நடத்திக் கொடுப்பான்;—என்றன்
ஊனை வருத்திடு நோய் வரும் போதினில்
உற்ற மருந்து சொல்வான்;—நெஞ்சம்
ஈனக் கவலைக ளெய்திடும் போதில்
இதஞ் சொல்லி மாற்றிடுவான்; (2)

பிழைக்கும் வழிசொல்ல வேண்டுமென் றாலொரு
பேச்சினிலே சொல்லு வான்;
உழைக்கும் வழி வினை யாளும் வழி பயன்
உண்ணும் வழி யுரைப்பான்;

அழைக்கும் பொழுதினிற் போக்குச் சொல்லாமல்
அரை நொடிக்குள் வருவான் ;
மழைக்குக் குடை பசி நேரத் துணவென்றன்
வாழ்வினுக் கெங்கள் கண்ணன். (3)

கேட்டபொழுதிற் பொருள் கொடுப்பான்; சொல்லுங்
கேலி பொறுத்திடுவான் ;—எனை
ஆட்டங்கள் காட்டியும் பாட்டுக்கள் பாடியும்
ஆறுதல் செய்திடுவான் ;—என்றன்
நாட்டத்திற் கொண்ட குறிப்பினை யிஃதென்று
நான் சொல்லு முன்னுணர்வான் ;—அன்பர்
கூட்டத்தி லேயிந்தக் கண்ணனைப் போலன்பு
கொண்டவர் வேறுளரோ ? (4)

உள்ளத்திலே கருவங் கொண்ட போதினில்
ஓங்கி யடித்திடுவான் ;—நெஞ்சில்
கள்ளத்தைக் கொண்டொருவார்த்தை சொன்னாலங்கு
காறி யுமிழ்ந்திடுவான் ;—சிறு
பள்ளத்திலே நெடு நாளழுகுங் கெட்ட
பாசியை யெற்றி விடும்—பெரு
வெள்ளத்தைப் போலருள் வார்த்தைகள் சொல்லி
மெலிவு தவிர்த்திடு வான் ; (5)

சின்னக் குழந்தைகள் போல் விளையாடிச்
சிரித்துக் களித்திடுவான் ;—நல்ல
வன்ன மகளிர் வசப்படவே பல
மாயங்கள் சூழ்ந்திடுவான் ;—அவன்

சொன்னபடி நடவாவிடி லோ மிகத்
தொல்லை யிழைத்திடுவான் ;—கண்ணன்
தன்னை யிழந்து விடில், ஐயகோ, பின்
சகத்தினில் வாழ்வதிலேன். (6)

கோபத்திலே யொரு சொல்லிற் சிரித்துக்
குலுங்கிடச் செய்திடுவான் ;—மனஸ்
தாபத்திலே யொன்று செய்து மகிழ்ச்சி
தளிர்த்திடச் செய்திடுவான் ;—பெரும்
ஆபத்தினில் வந்து பக்கத்திலே நின்
றதனை விலக்கிடுவான் ;—சுடர்த்
தீபத்திலேவிழும் பூச்சிகள் போல் வருந்
தீமைகள் கொன்றிடுவான் ; (7)

உண்மை தவறி நடப்பவர் தம்மை
உதைத்து நசுக்கிடுவான் ;—அருள்
வண்மையி னுலவன் மாத்திரம் பொய்கள்
மலை மலை யாவுரைப்பான் ;—நல்ல
பெண்மைக் குணமுடையான் ; சில நேரத்திற்
பித்தர் குணமுடையான் ;—மிகத்
தண்மைக் குணமுடையான் ; சில நேரம்
தழலின் குணமுடையான் (8)

கொல்லுங் கொலைக் கஞ்சிடாத மறவர்
குணமிகத் தானுடையான் ;—கண்ணன்
சொல்லு மொழிகள் குழந்தைகள் போலொரு
சூதறி யாது சொல்வான் ;—என்றும்

நல்லவ ருக்கொரு தீங்கு நண்ணாது
நயமுறக் காத்திடுவான் ;—கண்ணன்
அல்லவ ருக்கு விடத்தினில் நோயில்
அழலி னிலுங் கொடியான். (9)

காதல் விளைய மயக்கிடும் பாட்டினில்
கண் மகிழ் சித்திரத்தில்—பகை
மோதும் படைத்தொழில் யாவினுமே திற
முற்றிய பண்டிதன் காண் ;—உயர்
வேதமுணர்ந்த முனிவ ருணர் வினில்
மேவு பரம் பொருள் காண் ;—நல்ல
கீதை யுரைத்தெனை யின்புறச் செய்தவன்
கீர்த்திகள் வாழ்த்திடு வேன். (10)

---

2. கண்ணன் - என் தாய்

நொண்டிச்சிந்து

உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதே—அம்மை
உயிரெனும் முலையினில் உணர்வெனும் பால் ;
வண்ணமுற வைத்தெனக்கே—என் றன்
வாயினிற் கொண் டூட்டு மோர் வண்மையுடையாள்,
கண்ணனெ னும் பெயருடையாள்,—என்னைக்
கட்டிநிறை வான் எனுந்தன் கையிலணைத்து
மண்ணெனுந்தன் மடியில் வைத்தே—பல
மாயமுறுங் கதை சொல்லி மனங்களிப்பாள் (1)

இன்பமெனச் சில கதைகள்—எனக்
கேற்றமென்றும் வெற்றி யென்றும் சில கதைகள்
துன்பமெனச் சில கதைகள்—கெட்ட
தோல்வியென்றும் வீழ்ச்சியென்றும் சில கதைகள்
என்பருவம் என்றன் விருப்பம்—எனும்
இவற்றினுக் கிணங்க வென்னுள மறிந்தே
அன்பொ டவள் சொல்லி வருவாள் ;—அதில்
அற்புத முண்டாய்ப் பரவச மடைவேன். (2)

விந்தை விந்தை யாக வெனக்கே—பல
வித விதத் தோற்றங்கள் காட்டுவிப்பாள் ;
சந்திரனென் றொரு பொம்மை—அதில்
தண்ண முதம் போல ஒளி பரந்தொழுகும் ;
மந்தை மந்தை யா மேகம்—பல
வன்ன முறும் பொம்மையது மழைபொழியும் ;
முந்த ஒரு சூரியனுண்டு—அதன்
முகத் தொளி கூறுதற் கொர் மொழியிலையே. (3)

வானத்து மீன்க ளுண்டு—சிறு
மணிகளைப் போல் மின்னி நிறைந்திருக்கும் ;
நானத்தைக் கணக்கிடவே—மன
நாடிமிக முயல்கினுங் கூடுவதில்லை ;
கானத்து மலைகளுண்டு—எந்தக்
காலமுமொ ரிடம் விட்டு நகர்வதில்லை,
மோனத்திலே யிருக்கும்—ஒரு
மொழியுரை யாது விளையாட வருங்காண். (4)

நல்ல நல்ல நதிகளுண்டு—அவை
நாடெங்கு மோடி விளையாடி வருங்காண்;
மெல்ல மெல்லப் போயவை தாம்—விழும்
விரிகடற் பொம்மையது மிகப் பெரிதாம்;
எல்லையதிற் காணுவ தில்லை;—அலை
எற்றி நுரை கக்கியொரு பாட்டிசைக்கும்;
ஒல்லெனுமப் பாட்டினிலே—அம்மை
ஓமெனும் பெயரென்றும் ஒலித்திடுங்காண். (5)

சோலைகள் காவினங்கள்—அங்கு
சூழ்தரும் பலநிற மணிமலர்கள்
சாலவு மினியனவாய்—அங்கு
தருக்களில் தூங்கிடும் கனிவகைகள்
ஞாலமுற் றிலு நிறைந்தே—மிக
நயந்தரு பொம்மைக ளெனக் கெனவே
கோலமுஞ் சுவையு முற—அவள்
கோடி பல கோடிகள் குவித்து வைத்தாள். (6)

தின்றிடப் பண்டங்களும்—செவி
தெவிட்டறக் கேட்க நற் பாட்டுகளும்
ஒன்றுறப் பழகுதற்கே—அறி
வுடைய மெய்த்தோழரு மவள் கொடுத்தாள்;
கொன்றிடு மென இனிதாய்,—இன்பக்
கொடு நெருப்பாய். அனற் சுவை யமுதாய்,
நன்றியல் காதலுக்கே—இந்த
நாரியர் தமை யெனைச் சூழ வைத்தாள். (7)

இறகுடைப் பறவைகளும் — நிலந்
திரிந்திடும் விலங்குகள் ஊர்வனகள்
அறை கடல் நிறைந்திடவே — எண்ணில்
அமைத்திடற் கரிய பல் வகைப்படவே
சுறவுகள் மீன் வகைகள் — எனத்
தோழர்கள் பலருமிங் கெனக் களித்தாள் ;
நிறைவுற இன்பம் வைத்தாள் ; — அதை
நினைக்கவு முழுதிலுங் கூடுதில்லை. (8)

சாத்திரங் கோடி வைத்தாள் ; — அவை
தம்மினு முயர்ந்ததொர் ஞானம் வைத்தாள் ;
மீத்திடும் பொழுதினிலே — நான்
வேடிக்கை யுறக் கண்டு நகைப்பதற்கே
கோத்த பொய் வேதங்களும் — மதக்
கொலைகளும் அரசர்தம் கூத்துக்களும்
மூத்தவர் பொய்ந்நடையும் — இள
மூடர்தம் கவலையு மவள் புனைந்தாள் ; (9)

வேண்டிய கொடுத்திடுவாள் ; — அவை
விரும்புமுன் கொடுத்திட விரைந்திடுவாள் ;
ஆண்டருள் புரிந்திடுவாள் ; — அண்ணன்
அருச்சுனன் போலெனை யாக்கிடுவாள் ;
யாண்டுமெக் காலத்திலும் — அவள்
இன்னருள் பாடுநற் றொழில் புரிவேன் ;
நீண்டதோர் புகழ் வாழ்வும் — பிற
நிகரறு பெருமையு மவள் கொடுப்பாள். (10)

---

3. கண்ணன் - என் தந்தை

நொண்டிச்சிந்து—ப்ரதான ரஸம்: அத்புதம்

பூமிக் கெனை யனுப்பினான் ;—அந்தப்
பூதமண்டலத்திலென் தம்பிகளுண்டு ;
நேமித்த நெறிப்படியே—இந்த
நெடுவெளி யெங்கணு நித்த முருண்டே
போமித் தரை களிலெல்லாம்—மனம்
போல விருந்தாளுபவ ரெங்க ளினத்தார் ;
சாமி யிவற்றினுக் கெல்லாம்—எங்கள்
தந்தை யவன் சரிதைகள் சிறி துரைப்பேன். (1)

செல்வத்திற்கோர் குறையில்லை,—எந்தை
சேமித்து வைத்த பொன்னுக் களவொன்றில்லை ;
கல்வியில் மிகச் சிறந்தோன்—அவன்
கவிதையி னினிமை யொர் கணக்கிலில்லை ;
பல்வகை மாண்பி னிடையே—கொஞ்சம்
பயித்திய மடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு ;
நல்வழி செல்லுபவரை—மனம்
நையும் வரை சோதனை செய் நடத்தையுண்டு (2)

நாவு துணிகுவ தில்லை—உண்மை
நாமத்தை வெளிப்பட உரைப்பதற்கே ;
யாவருந் தெரிந்திடவே—எங்கள்
ஈச னென்றும் கண்ண னென்றும் சொல்லுவதுண்டு ;
மூவகைப் பெயர் புனைந்தே—அவன்
முகமறி யாதவர் சண்டைகள் செய்வார் ;
தேவர் குலத்தவ னென்றே—அவன்
செய்தி தெரியாதவர் சிலருரைப்பார். (3)

பிறந்து மறக்குலத்தில் ;—அவன்
பேதமற வளர்ந்ததும் இடைக்குலத்தில்
சிறந்தது பார்ப்பனருள்ளே ;—சில
செட்டி மக்களோடு மிகப் பழக்கமுண்டு ;
நிறந்தனிற் கருமை கொண்டான் ;—அவன்
நேயமுறக் களிப்பது பொன்னிறப் பெண்கள் ;
துறந்த நடைகளுடையான் ;—உங்கள்
சூனியப்பொய்ச்சாத்திரங்கள் கண்டு நகைப்பான். (4)

ஏழைகளைத் தோழமை கொள்வான் ; செல்வம்
ஏறியார் தமைக்கண்டு சீறி விழுவான்
தாழவரு துன்ப மதிலும்—நெஞ்சத்
தளர்ச்சி கொள்ளாதவர்க்குச் செல்வ மளிப்பான் ;
நாழிகைக்கொர் புத்தி யுடையான் ;—ஒரு
நாளிருந்தபடி மற்றோர் நாளினி லில்லை.
பாழிடத்தை நாடி யிருப்பான் ;—பல
பாட்டினி லுங்கதையிலு நேர மழிப்பான். (5)

இன்பத்தை யினிதெனவும்—துன்பம்
இனிதில்லை யென்று மவன் எண்ணுவதில்லை ;
அன்பு மிகவு முடையான் ;—தெளிந்
தறிவினில் உயிர்க்குலம் ஏற்ற முறவே
வன்புகள் பல புரிவான் ;—ஒரு
மந்திரியுண் டெந்தைக்கு விதியென்பவன் ;
முன்பு விதித்த தனையே—பின்பு
முறைப்படி யறிந்துண்ண மூட்டி விடுவான். (6)

வேதங்கள் கோத்து வைத்தான் ;—அந்த
வேதங்கள் மனிதர் தம் மொழியி லில்லை ;
வேதங்களென்று புவியோர்—சொல்லும்
வெறுங்கதைத் திரளிலவ் வேதமில்லை ;
வேதங்க ளென்றவற்றுள்ளே—அவன்
வேதத்திற் சில சில கலந்ததுண்டு ;
வேதங்க ளன்றி யொன்றில்லை—இந்த
மேதினி மாந்தர் சொலும் வார்த்தைக ளெல்லாம். (7)

நாலு குலங்க ளமைத்தான் ;—அதை
நாசமுறப் புரிந்தனர் மூட மனிதர் ;
சீல மறிவு கருமம்—இவை
சிறந்தவர் குலத்தினிற் சிறந்தவராம் ;
மேலவர் கீழவரென்றே—வெறும்
வேடத்திற் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்
போலிச் சுவடியை யெல்லாம்—இன்று
பொசுக்கிவிட்டா லெவர்க்கும் நன்மையுண்டென்பான். (8)

வயது முதிர்ந்து விடினும்—எந்தை
வாலிபக் களையென்று மாறுவதில்லை ;
துயரில்லை, மூப்புமில்லை,—என்றும்
சோர்வில்லை, நோயொன்று தொடுவதில்லை ;
பயமில்லை, பரிவொன்றில்லை,—எவர்
பக்கமுநின் றெதிர்ப்பக்கம் வாட்டுவதில்லை ;
நயமிகத் தெரிந்தவன் காண் ;—தனி
நடுநின்று விதிச்செயல் கண்டு மகிழ்வான். (9)

துன்பத்தில் நொந்து வருவோர்—தன்னைத்
தூவென் றிகழ்ந்து சொல்லி வன்பு கனிவான்;
அன்பினைக் கைக்கொளென்பான்;—துன்பம்
அத்தனையு மப்பொழுது தீர்ந்திடு மென்பான்;
என்புடை பட்டபொழுதும்—நெஞ்சில்
ஏக்கமுறப் பொறுப்பவர் தம்மை யுகப்பான்:
இன்பத்தை எண்ணுபவர்க்கே—என்றும்
இன்பமிகத் தருவதி லின்ப முடையான். (10)

---

4. கண்ணன் - என் சேவகன்

கூலி மிகக் கேட்பார் கொடுத்த தெலாந் தாமறப்பார்;
வேலை மிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார்;
'ஏனடா, நீ நேற்றைக் கிங்குவர வில்லை' யென்றால்
பானையிலே தேளிருந்து பல்லாற் கடித்த தென்பார்;
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்பூதம் வந்ததென்பார்;
பாட்டியார்செத்துவிட்ட பன்னிரண்டாநாளென்பார்;
ஓயாமற் பொய்யுரைப்பார்; ஒன் றுரைக்க வேறு செய்
தாயாதியோடு தனியிடத்தே பேசிடுவார்; [வார்;
உள் வீட்டுச் செய்தியெலாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார்;
எள் வீட்டி லில்லை யென்றால் எங்கு முரசறைவார்.
சேவகராற் பட்ட சிரம மிக வுண்டு, கண்டீர்;
சேவகரில் லாவிடிலோ, செய்கை நடக்கவில்லை.
இங்கிதனால் யானும் இடர் மிகுந்து வாடுகையில்,
எங்கிருந்தோ வந்தான், 'இடைச்சாதி நான்' என்றான்;

"மாடு கன்று மேய்த்திடுவேன், மக்களைநான் காத்திடு
வீடு பெருக்கி விளக்கேற்றி வைத்திடுவேன் ; [வேன் ;
சொன்னபடிகேட்பேன்; துணிமணிகள் காத்திடுவேன்;
சின்னக் குழந்தைக்குச் சிங்காரப் பாட்டிசைத்தே
ஆட்டங்கள் காட்டி அழாதபடி பார்த்திடுவேன் ;
காட்டுவழி யானாலும், கள்ளர்பய மானாலும்,
இரவிற் பகலிலே யெந்நேர மானாலும்,
சிரமத்தைப் பார்ப்பதில்லை, தேவரீர் தம்முடனே
சுற்றுவேன், தங்களுக்கோர் துன்பமுறாமற் காப்பேன்;
கற்ற வித்தை யேதுமில்லை ; காட்டு மனிதன் ; ஐயே!
ஆன பொழுதுங் கோலடி குத்துப்போர் மற்போர்
நானறிவேன் ; சற்றும்நய வஞ்சனை புரியேன்"
என்று பல சொல்லி நின்றான். "ஏது பெயர்?
சொல்" என்றேன்.
"ஒன்றுமில்லை ; கண்ணனென்பார் ஊரிலுள்ளோர்
என்னை" என்றான்.
கட்டுறுதியுள்ள வுடல், கண்ணிலே நல்ல குணம்,
ஒட்டுறவே நன்றா வுரைத்திடுஞ் சொல்—ஈங்கிவற்றால்,
தக்கவனென் றுள்ளத்தே சார்ந்த மகிழ்ச்சியுடன்
"மிக்கவுரை பல சொல்லி விருது பல சாற்றுகிறாய் ;
கூலியென்ன கேட்கின்றாய்? கூறு" கென்றேன். "ஐய
தாலிகட்டும் பெண்டாட்டி சந்ததிகளேதுமில்லை;[னே!
நானோர் தனியாள் ; நரை திரைதோன் றாவிடினும்
ஆன வயதிற் களவில்லை ; தேவரீர்
ஆதரித்தாற் போதும் அடியேனை ; நெஞ்சிலுள்ள

காதல் பெரிதெனக்குக் காசு பெரிதில்லை " யென்ருன்
பண்டைக் காலத்துப் பயித்தியத்தி லொன்றெனவே
கண்டு, மிகவும் களிப்புடனே நானவனை
ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன். அன்று முதற்கொண்டு,
நாளாக நாளாக, நம்மிடத்தே கண்ணனுக்குப்
பற்று மிகுந்து வரல் பார்க்கின்றேன் ; கண்ணனல்
பெற்றுவரு நன்மையெலாம் பேசிமுடியாது.
கண்ணை யிமையிரண்டுங்காப்பதுபோல்,என்குடும்பம்
வண்ணமுறக் காக்கின்ருன். வாய்முணுத்தல் கண்டறி
வீதி பெருக்குகிருன் ; வீடுசுத்த மாக்குகிருன். [யேன்.
தாதியர் செய் குற்றமெலாந் தட்டி யடக்குகிருன் ;
மக்களுக்கு வாத்தி, வளர்ப்புத்தாய், வைத்தியனுய்,
ஒக்க நயங் காட்டுகிருன் ; ஒன்றுங் குறைவின்றிப்
பண்டமெலாஞ் சேர்த்துவைத்துப் பால் வாங்கி மோர்
பெண்டுகளைத்தாய்போற்பிரியமுற ஆதரித்து [வாங்கிப்
நண்பனுய், மந்திரியாய், நல்லா சிரியனுமாய்,
பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பார்வையிலே சேவகனுய்,
எங்கிருந்தோ வந்தான், இடைச்சாதி யென்று
சொன்ஞன்.

இங்கிவனை யான்பெறவே என்ன தவஞ் செய்து
விட்டேன் !

கண்ணன் எனதகத்தே கால்வைத்த நாள்முதலாய்
எண்ணம் விசாரம் எதுவு மவன் பொறுப்பாய்ச்
செல்வம், இளமாண்பு, சீர், சிறப்பு, நற்கீர்த்தி,
கல்வி, அறிவு, கவிதை, சிவயோகம்,

தெளிவே வடிவாஞ் சிவஞானம், என்றும்
ஒளிசேர் நலமனைத்தும் ஓங்கி வருகின்றனகாண்!
கண்ணனை நான் ஆட்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்
கண் கொண்டேன்!
கண்ணனை யாட்கொள்ளக் காரணமுமுள்ளனவே!

---

5. கண்ணன் - என் அரசன்

பகைமை முற்றி முதிர்ந்திடு மட்டிலும்,
பார்த்திருப்ப தல்லா லொன்றுஞ் செய்திடான்;
நகைபுரிந்து பொறுத்துப் பொறுத்தையோ
நாட்கள் மாதங்க ளாண்டுகள் போக்குவான். (1)

கண்ணன் வென்று பகைமை யழிந்து நாம்
கண்ணிற் காண்ப தரிதெனத் தோன்றுமே;
எண்ணமிட் டெண்ணமிட்டுச் சலித்து நாம்
இழந்த நாட்கள் யுகமெனப் போகுமே. (2)

படைகள் சேர்த்தல் பரிசனம் சேர்த்திடல்
பணமுண்டாக்க லெதுவும் புரிந்திடான்;
'இடையன், வீரமிலாதவன், அஞ்சினேன்'
என்றவர் சொலும் ஏச்சிற்கு நாணிலான்; (3)

கொல்லப் பூத மனுப்பிடு மாமனே
கோலு யர்த்துல காண்டு களித்திட,
முல்லை மென்னகை மாதர்க்கும் பாட்டிற்கும்
மோக முற்றுப் பொழுதுகள் போக்குவான்; (4)

வான நீர்க்கு வருந்தும் பயிரென
மாந்தர் மற்றிவண் போர்க்குத் தவிக்கவும்,
தானங் கீர்த்தனை தாளங்கள் கூத்துக்கள்
தனிமை வேய்ங்குழ லென்றிவை போற்றுவான்; (5)

காலினைக் கையினாற்பற்றிக் கொண்டு நாம்
கதி யெமக் கொன்று காட்டுவை யென்றிட்டால்,
நாலி லொன்று பலித்திடுங் காணென்பான்;
நாமச் சொல்லின் பொருளெங் குணர்வதே? (6)

நாமவன் வலி நம்பி யிருக்கவும்
நாண மின்றிப் பதுங்கி வளருவான்;
தீமைதன்னை விலக்கவுஞ் செய்குவான்;
சிறுமை கொண் டொளித்தோடவுஞ்செய்குவான்;(7)

தந்திரங்கள் பயிலவுஞ் செய்குவான்;
சவுரியங்கள் பழகவுஞ் செய்குவான்;
மந்திரத் திறனும்பல காட்டுவான்;
வலிமை யின்றிச் சிறுமையில் வாழ்குவான்; (8)

காலம் வந்துகை கூடுமப் போதிலோர்
கணத்தி லேபுதி தாக விளங்குவான்;
ஆலகால விடத் தினைப்போலவே,
அகில முற்று மசைந்திடச் சீறுவான்; (9)

வேரும் வேரடி மண்ணு மிலாமலே
வெந்து போகப் பகைமை பொசுக்குவான்;
பாரும் வானமு மாயிர மாண்டுகள்
பட்டதுன்பங் கணத்திடை மாற்றுவான்; (10)

சக்கரத்தை யெடுப்ப தொரு கணம்;
தருமம் பாரில் தழைத்தல் மறுகணம்;
இக்கணத்தி லிடைக்கண மொன்றுண்டோ?
இதனுள்ளே பகை மாய்த்திட வல்லன் காண்! (11)

கண்ண னெங்க ளரசன் புகழினைக்
கவிதை கொண்டெந்தக் காலமும் போற்றுவேன்;
திண்ணை வாயில் பெருக்கவந் தேனெனைத்
தேசம் போற்றத் தன் மந்திரி யாக்கினான் (12)

நித்தச் சோறினுக் கேவல் செய வந்தேன்;
நிகரிலாப் பெருஞ் செல்வ முதவினான்.
வித்தை நன்கு கல் லாதவன் என்னுளே
வேத நுட்பம் விளங்கிடச் செய்திட்டான். (13)

கண்ண னெம் பெரு மானருள் வாழ்கவே!
கலி யழிந்து புவித்தவம் வாழ்கவே!
அண்ண லின்னருள் நாடிய நாடுதான்
அவல நீங்கிப் புகழி லுயர்கவே! (14)

---

6. கண்ணன் - என் சீடன்

ஆசிரியப்பா

யானே யாகி என்னலாற் பிறவாய்
யானும் அவையுமாய் இரண்டினும் வேறாய்
யாதோ பொருளாம் மாயக் கண்ணன்,
என்னிலு மறிவினிற் குறைந்தவன் போலவும்,
என்னைத் துணைக்கொண் டென்னுடை முயற்சியால்

என்னடை பழகலால் என் மொழி கேட்டலால்
மேம்பா டெய்த வேண்டினேன் போலவும்
யான் சொல்லுங் கவிதை என்மதி யளவை
இவற்றினைப் பெருமை யிலங்கின வென்று
கருதுவான் போலவும், கண்ணக் கள்வன்
சீடனு வந்தென்னைச் சேர்ந்தனன், தெய்வமே!
பேதையேன் அவ்வலைப் பின்னலில் வீழ்ந்து
பட்டன தொல்லை பல பெரும் பாரதம்;
உளத்தினை வென்றிடேன்; உலகினை வெல்லவும்
தானகஞ் சுடாதேன் பிறர் தமைத் தானெனும்
சிறுமையி னகற்றிச் சிவத்திலே நிறுத்தவும்
தன்னுளே தெளிவும் சலிப்பிலா மகிழ்ச்சியும்
உற்றிடேன் இந்தச் சகத்திலே யுள்ள
மாந்தர்க் குற்ற துயரெலா மாற்றி
இன்பத் திருத்தவும் எண்ணிய பிழைக்கெனைத்
தண்டனை புரிந்திடத் தானுளங் கொண்டு,
மாயக் கண்ணன் வலிந்தெனைச் சார்ந்து,
புகழ்ச்சிகள் கூறியும், புலமையை வியந்தும்,
பலவகை யால் அகப் பற்றுறச் செய்தான்;
வெறும் வாய் மெல்லுங் கிழவிக் கிஃதோர்
அவலாய் மூண்டது; யானுமங் கவனை
உயர் நிலைப் படுத்தலில் ஊக்க மிக் கவனாய்,
" இன்னது செய்திடேல், இவரொடு பழகேல்,
இவ்வகை மொழிந்திடேல், இனையன விரும்பேல்,
இன்னது கற்றிடேல், இன்ன நூல் கற்பாய்,

இன்னவ ருறவு கொள், இன்னவை விரும்புவாய்"
எனப்பல தருமம் எடுத்தெடுத் தோதி,
ஓய்விலா தவனோ டுயிர் விட லானேன்.
கதையிலே கணவன் சொல்லினுக் கெல்லாம்
எதிர் செயும் மனைவி போல், இவனு நான் காட்டு
நெறியினுக் கெல்லாம் நேரெதிர் நெறியே
நடப்பா னுயினன் நானிலத் தவர்தம்
மதிப்பையும் புகழுறு வாழ்வையும் புகழையும்
தெய்வமாக் கொண்ட சிறு மதி யுடையேன்,
கண்ணனுஞ் சிடன் யான் காட்டிய வழியெலாம்
விலகியே நடக்கும் விநோதமிங் கன்றியும்,
உலகினர் வெறுப்புறும் ஒழுக்கமத் தனையும்
தலையாக்கொண்டு சார்பெலாம் பழிச்சொலும்
இகழுமிக் கவனுய், என் மனம் வருந்த
நடந்திடல் கண்டேன்; நாட்பட நாட்படக்
கண்ணனுந் தனது கழிபடு நடையில்
மிஞ்சுவா னுகி, வீதியிற் பெறியோர்
கிழவிய ரெல்லாங் கிறுக்க னென் றிவனை
இகழ்ச்சியோ டிரக்கமுற் றேளனம் புரியும்
நிலையும் வந்திட்டான். நெஞ்சிலே யெனக்குத்
தோன்றிய வருத்தஞ் சொல்லிடப் படாது.
முத்தனுக் கிடநான் முயன்றதோ ரிளைஞன்
பித்தனென் றுலகினர் பேசிய பேச்சென்
நெஞ்சினை யறுத்தது; நீதிகள் பலவும்
தந்திரம் பலவும் சாத்திரம் பலவும்

சொல்லி நான் கண்ணனைத் தொளைத்திடலாயினேன்.
தேவ நிலையிலே சேர்த்திடா விடினும்,
மானுடந் தவறி மடிவுறு வண்ணம்,
கண்ணனை நானுங் காத்திட விரும்பித்
தீயெனக் கொதித்துச் சின மொழி யுரைத்தும்,
சிரித்துரை கூறியும், செள்ளென விழுந்தும்,
கேலிகள் பேசிக் கிளறியும், இன்னும்
எத்தனை வகையிலோ என் வழிக் கவனைக்
கொணர்ந்திட முயன்றேன்; கொள்பய னொன்றிலை.
கண்ணன் பித்தனாய்க் காட்டா ளாகி,
எவ்வகைத் தொழிலிலும் எண்ணமற் றவனாய்,
எவ்வகைப் பயனிலுங் கருத்திழந் தவனாய்,
குரங்காய்க் கரடியாய்க் கொம்புடைப் பிசாசாய்
யாதோ பொருளாய், எங்ஙனோ நின்றான்.
இதனால்,
அகந்தையு மமதையும் ஆயிரம் புண்ணுற,
யான் கடுஞ் சினமுற்று 'எவ்வகை யானும்
கண்ணனை நேருறக் கண்டே தீர்ப்பேன்'
எனப் பெருந்தாப மெய்தினே னாகி,
'எவ்வா றேனும் இவனை யோர் தொழிலில்
ஓரிடந் தன்னில் ஒருவழி வலிய
நிறுத்துவோ மாயின் நேருற் றிடுவான்'
என்றுளத் தெண்ணி, இசைந்திடுஞ் சமயங்
காத்திருந் திட்டேன், ஒரு நாட் கண்ணனைத்
தனியே எனது வீட்டினிற் கொண்டு,

"மகனே, என்பால் வரம்பிலா நேசமும்
அன்பு நீயுடையை; அதனை யான் நம்பி,
நின்னிட மொன்று கேட்பேன்; நீயது
செய்திடல் வேண்டும்; சேர்க்கையின் படியே
மாந்தர் தஞ் செயலெலாம் வகுப்புறல் கண்டாய்.
சாத்திர நாட்டமும், தருக்கமும், கவிதையில்
மெய்ப்பொரு ளாய்வதில் மிஞ்சிய விழைவும்
கொண்டோர் தமையே அருகினிற் கொண்டு,
பொருளினுக் கலையு நேரம் போக
மிஞ்சிய பொழுதெலாம் அவருடன் மேவி
இருந்திட லாகுமேல், எனக்குநன் றுண்டாம்;
பொழுதெலாம் என்னுடன் போக்கிட விரும்பும்
அறிவுடை மகனிங் குனையலால் அறிந்திடேன்.
ஆதலால்,
என்பயன் கருதி, எனக்கொரு துணையாய்
என்னுடன் சிலநாள் இருந்திட நின்னை
வேண்டி நிற்கின்றேன், வேண்டுதல் மறுத்தே
என்னை நீ துன்ப மெய்துவித் திடாமே,
இவ்வுரைக் கிணங்குவாய்" என்றேன். கண்ணனும்
"அங்ஙனே புரிவேன். ஆயினின் னிடத்தே
தொழிலிலா தியாங்ஙனஞ் சோம்பரி லிருப்பது?
காரிய மொன்று காட்டுவை யாயின்,
இருப்பேன்" என்றான். இவனுடை இயல்பையும்
திறனையுங் கருதி, "என் செய்யுளை யெல்லாம்
நல்லதோர் பிரதியில் நாடொறும் எழுதிக்

கொடுத்திடுந் தொழிலினைக் கொள்ளுதி" என்றேன்.
நன்றெனக் கூறியோர் நாழிகை யிருந்தான்;
"செல்வேன்" என்றான்; சினத்தொடு நானும்
பழங்கதை யெழுதிய பகுதி யொன் றினையவன்
கையினிற் கொடுத்துக் "கவினுற இதனை
எழுதுக" என்றேன்; இணங்குவான் போன்றதைக்
கையிலே கொண்டு கணப் பொழு திருந்தான்;
"செல்வேன்" என்றான். சினந்தீ யாகிநான்,
"ஏதடா, சொன்ன சொல் அழித்துரைக் கின்றாய்?
பித்தனென் றுன்னை உலகினர் சொல்வது
பிழையிலை போலும்" என்றேன். அதற்கு
"நாளைவந் திவ்வினை நடத்துவேன்" என்றான்.
"இத்தொழி லிங்கே இப்பொழு தெடுத்துச்
செய்கின் றனையா? செய்குவ தில்லையா?
ஒருரை சொல்" என் றுறுமினேன். கண்ணனும்
"இல்லை யென்றொருசொல் இமைக்குமுன் கூறினன்
வெடுக்கெனச் சினத்தீ வெள்ளமாப் பாய்ந்திடக்
கண் சிவந் திதழ்கள் துடித்திடக் கனன்று நான்
"சீச்சீ, பேயே, சிறிது போழ் தேனும்
இனியென் முகத்தி னெதிர் நின் றிடாதே.
என்று மிவ்வுலகில் என்னிடத் தினி நீ
போந்திடல் வேண்டா, போ, போ, போ" என்
றிடியுறச் சொன்னேன்; கண்ணனும் எழுந்து
செல்குவ னாயினன். விழிநீர் சோர்ந்திட
"மகனே, போகுதி, வாழ்கநீ, நின்னைத்

தேவர் காத்திடுக!' நின்றனைச் செம்மை
செய்திடக் கருதி ஏதேதோ செய்தேன்.
தோற்று விட் டேனடா! சூழ்ச்சிக ளழிந்தேன்.
மறித்தினி வாராய், செல்லுதி, வாழி நீ!''
எனத் துயர் நீங்கி, அமைதியோ டிசைத்தேன்;
சென்றனன் கண்ணன். திரும்பியோர் கணத்தே
எங்கிருந் தோநல் லெழுது கோல் கொணர்ந்தான்;
காட்டிய பகுதியைக் கவினுற வரைந்தான்.
"ஐயனே, நின் வழி யனைத்தையுங் கொள்ளுவேன்.
தொழில் பல புரிவேன். துன்பமிங் கென்றும்,
இனி நினக் கென்னல் எய்திடா'' தெனப்பல
நல்ல சொல் லுரைத்து நகைத்தனன் மறைந்தான்.
நெஞ்சிலே தோன்றி நிகழ்த்துவா னயினன்
"மகனே, ஒன்றை யாக்குதல் மாற்றுதல்
அழித்திட லெல்லாம் நின் செய லன்று காண்;
தோற்றே னென நீ உரைத்திடும் பொழுதிலே
வென்றாய்; உலகினில் வேண்டிய தொழிலெலாம்
ஆசையுந் தாபமும் அகற்றியே புரிந்து
வாழ்க நீ'' என்றான். வாழ்க மற்றவனே!

கண்ணன் - எனது சற்குரு

புன்னாகவராளி - திஸ்ரஜாதி - ஏகதாளம்.
(ரஸங்கள்: அத்புதம், பக்தி.)

சாத்திரங்கள் பல தேடினேன்—அங்கு
சங்கையில் லாதன சங்கையாம்—பழங்

கோத்திரங்கள் சொல்லுமூடர்தம்—பொய்மைக்
கூடையி லுண்மை கிடைக்குமோ ?—நெஞ்சில்
மாத்திர மெந்த வகையிலும்—சக
மாய முணர்ந்திடல் வேண்டுமே—என்னும்
ஆத்திர நின்ற திதனிடை—நித்தம்
ஆயிரந் தொல்லைகள் சூழ்ந்தன. (1)

நாடு முழுதிலுஞ் சுற்றி நான்—பல
நாட்க ளலைந்திடும் போதினில்,—நிறைந்
தோடும் யமுனைக் கரையிலே—தடி
ஊன்றிச் சென் றூரோர் கிழவனார் ;—ஒளி
கூடு முகமுந் தெளிவு தான்—குடி
கொண்ட விழியுஞ் சடைகளும்—வெள்ளைத்
தாடியுங் கண்டு வணங்கியே—பல
சங்கதி பேசி வருகையில், (2)

என்னுளத் தாசை யறிந்தவர்—மிக
இன்புற் றுரைத்திட லாயினர்—“ தம்பி,
நின்னுளத் திற்குத் தகுந்தவன்,—சுடர்
நித்திய மோனத் திருப்பவன்,—உயர்
மன்னர் குலத்திற் பிறந்தவன்,—வட
மாமது ரைப்பதி யாள்கின்றான் ;—கண்ணன்
தன்னைச் சரணென்று போவையேல்,—அவன்
சத்தியங் கூறுவன் ” என்றனர். (3)

மாமது ரைப்பதி சென்று நான்—அங்கு
வாழ்கின்ற கண்ணனைப் போற்றியே ;—என்றன்
நாமமு மூருங் கருத்துமே—சொல்லி
நன்மை தருகென வேண்டினன் ;—அவன்

காமனைப் போன்ற வடிவமும்—இளங்
காளையர் நட்பும் பழக்கமும்—கெட்ட
பூமியைக் காக்குந் தொழிலிலே—எந்தப்
போதுஞ் செலுத்திடுஞ் சிந்தையும், (4)

ஆடலும் பாடலும் கண்டு நான்—'முன்னர்
ஆற்றங் கரையினிற் கண்டதோர்—முனி
வேடந் தரித்த கிழவரைக்—கொல்ல
வேண்டு' மென் றுள்ளத்தி லெண்ணினேன்—'சிறு
நாடு புரிந்திடு மன்னவன்—கண்ணன்
நாளும் கவலையில் மூழ்கினேன்;—தவப்
பாடுபட் டோர்க்கும் விளங்கிடா—உண்மை
பார்த்திவ னெங்ஙனங் கூறுவான்?" (5)

என்று கருதி யிருந்திட்டேன்;—பின்னர்
என்னைத் தனியிடங் கொண்டுபோய்,—"நினை
நன்று மருவுக! மைந்தனே!—பர
ஞான முரைத்திடக் கேட்பை நீ;—நெஞ்சில்
ஒன்றுங் கவலையில் லாமலே—சிந்தை
ஊன்ற நிறுத்திக் களிப்புற்றே—தன்னை
வென்று மறந்திடும் போழ்தினில்—அங்கு
விண்ணை யளக்கு மறிவு தான்! (6)

சந்திரன் சோதி யுடையதாம்;—அது
சத்திய நித்திய வஸ்துவாம்;—அதைச்
சிந்திக்கும் போதினில் வந்துதான்—நினைச்
சேர்ந்து தழுவி யருள் செயும்;—அதன்

மந்திரத் தாலிவ் வுலகெலாம்—வந்த
மாயக் களிப் பெருங்கூத்துக்காண் ;—'இதைச்
சந்ததம் பொய் யென் றுரைத்திடும்—மடச்
சாத்திரம் பொய்' யென்று தள்ளடா. (7)

"ஆதித் தனிப்பொரு ளாகுமோர்—கடல்
ஆருங் குமிழி உயிர்களாம் ;—அந்தச்
சோதி யறி வென்னு ஞாயிறு—தன்னைச்
சூழ்ந்த கதிர்க ளுயிர்களாம் ;—இங்கு
மீதிப் பொருள்க ளெவையுமே—அதன்
மேனியில் தோன்றிடும் வண்ணங்கள் ;—வண்ண
நீதி யறிந்தின்ப மெய்தியே—ஒரு
நேர்மைத் தொழிலி லியங்குவார், (8)

"சித்தத்திலே சிவ நாடுவார்,—இங்கு
சேர்ந்து களித்துல காளுவார்,—நல்ல
மத்த மதவெங் களிறு போல்—நடை
வாய்ந்திறு மாந்து திரிகுவார் ;—'இங்கு
நித்த நிகழ்வ தனைத்துமே—எந்தை
நீண்ட திருவருளால் வரும்—இன்பம்
சுத்த சுகந்தனி யாநந்தம்'—எனச்
சூழ்ந்து கவலைகள் தள்ளியே (9)

"சோதி யறிவில் விளங்கவும்—உயர்
சூழ்ச்சி மதியில் விளங்கவும்—அற
நீதி முறைவழு வாமலே—எந்த
நேரமும் பூமித் தொழில் செய்து—கலை

ARCHIVES LIBRARY
10670

ஓதிப் பொருளியல் கண்டு தாம்—பிறர்
உற்றிடுந் தொல்லைகள் மாற்றியே—இன்ப
மோதி விழிக்கும் விழியினர்—பெண்மை
மோகத்தில், செல்வத்தில், கீர்த்தியில், (10)

"ஆடுதல், பாடுதல், சித்திரம்—கவி
யாதி யினைய கலைகளில்—உள்ளம்
ஈடுபட் டென்று நடப்பவர்—பிறர்
ஈன நிலைகண்டு துள்ளுவார்—அவர்
நாடும் பொருள்க ளனைத்தையும்—சில
நாளினி லெய்தப் பெறுகுவார்—அவர்
காடு புதரில் வளரினும்—தெய்வக்
காவன மென்றதைப் போற்றலாம். (11)

"ஞானியர் தம்மியல் கூறினேன்—அந்த
ஞானம் விரைவினி லெய்துவாய்"—எனத்
தேனி லினிய குரலிலே—கண்ணன்
செப்பவு முண்மை நிலைகண்டேன்—பண்டை
ஈன மனிதக் கனவெலாம்—எங்ஙன்
ஏகி மறைந்தது கண்டிலேன்;—அறி
வான தனிச்சுடர் நான் கண்டேன்!—அதன்
ஆட லுலகென நான் கண்டேன்! (12)

8. கண்ணம்மா—என் குழந்தை

(பரா சக்தியைக் குழந்தையாகக் கண்டு சொல்லிய பாட்டு)

ராகம்—பைரவி. தாளம்—ரூபகம்.

ஸ ஸ ஸ — ஸா ஸா — பபப
தநீத — பதப — பா
பபப — பதப — பமா — கரிஸா
ரிகம — ரிகரி — ஸா

என்ற ஸ்வர வரிசைகளை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு மனோபாவப்படி மாற்றிப் பாடுக.

1. சின்னஞ் சிறு கிளியே,—கண்ணம்மா!
செல்வக் களஞ்சியமே!
என்னைக் கலிதீர்த்தே—உலகில்
ஏற்றம் புரிய வந்தாய்!

2. பிள்ளைக் கனியமுதே—கண்ணம்மா!
பேசும் பொற் சித்திரமே!
அள்ளி யணைத்திடவே—என் முன்னே
ஆடி வருந் தேனே!

3. ஓடி வருகையிலே,—கண்ணம்மா!
உள்ளங் குளிருதடீ;
ஆடித்திரிதல் கண்டால்—உன்னைப்போய்
ஆவி தழுவுதடீ

4. உச்சி தனை முகந்தால்—கருவம்
ஓங்கி வளருதடீ;
மெச்சி யுனை யூரார்—புகழ்ந்தால்
மேனி சிலிர்க்குதடீ.

5. கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்—உள்ளந்தான்
கள் வெறி கொள்ளுதடீ;
உன்னைத் தழுவிடிலோ,—கண்ணம்மா!
உன்மத்த மாகுதடீ.

6. சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால்—மனது
சஞ்சல மாகுதடீ;
நெற்றி சுருங்கக் கண்டால்—எனக்கு
நெஞ்சம் பதைக்குதடீ.

7. உன் கண்ணில்நீர்வழிந்தால்—என் னெஞ்சில்
உதிரங் கொட்டுதடீ.
என் கண்ணிற்பாவையன்றோ?-கண்ணம்மா!
என்னுயிர் நின்னதன்றோ?

8. சொல்லு மழலையிலே,—கண்ணம்மா!
துன்பங்கள் தீர்த்திடுவாய்;
முல்லைச் சிரிப்பாலே—எனது
மூர்க்கந் தவிர்த்திடுவாய்,

9. இன்பக் கதைகளெல்லாம்—உன்னைப்போல்
ஏடுகள் சொல்வதுண்டோ?
அன்பு தருவதிலே—உனை நேர்
ஆகுமோர் தெய்வமுண்டோ?

10. மார்பி லணிவதற்கே—உன்னைப்போல்
வைர மணிக ளுண்டோ?
சீர் பெற்று வாழ்வதற்கே—உன்னைப்போல்
செல்வம் பிறிதுமுண்டோ?

9. கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

(கேதாரம் - கண்டஜாதி - ஏகதாளம்.
ரஸங்கள் : அற்புதம், சிருங்காரம்.)

தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை—கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை. (தீராத)

1. தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான் ;—பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான் ;
என்னப்பன் என்னையன் என்றால்—அதனை
எச்சிற் படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான். (தீ)

2. தேனொத்த பண்டங்கள் கொண்டு—என்ன
செய்தாலும் எட்டாத உயரத்தில் வைப்பான் ;
மானொத்த பெண்ணடி யென்பான்—சற்று
மனமகிழு நேரத்திலே கிள்ளி விடுவான். (தீ)

3. அழகுள்ள மலர் கொண்டு வந்தே—என்னை
அழ அழச் செய்து பின், "கண்ணை மூடிக்கொள்;
குழலிலே சூட்டுவேன்", என்பான்—என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத் தோழிக்கு வைப்பான். (தீ)

4. பின்னலைப் பின்னின் றிழுப்பான் ;—தலை
பின்னே திரும்புமுன் னேசென்று மறைவான் ;
வன்னப் புதுச்சேலை தனிலே—புழுதி
வாரிச் சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான். (தீ)

5. புல்லாங் குழல் கொண்டு வருவான் ;—அமுது
பொங்கித் ததும்புநற் கீதம் படிப்பான் ;
கள்ளால் மயங்குவது போலே—அதைக்
கண்மூடி வாய்திறந் தேகேட் டிருப்போம். (தீ)

6. அங்காந் திருக்கும்வாய் தனிலே—கண்ணன்
ஆறேழு கட்டெறும் பைப்போட்டு விடுவான்;
எங்காகிலும் பார்த்த துண்டோ? கண்ணன்
எங்களைச் செய்கின்ற வேடிக்கை யொன்றோ? (தீ)

7. விளையாட வாவென் றழைப்பான்;—வீட்டில்
வேலையென் றாலதைக் கேளா திழுப்பான்;
இளையாரோ டாடிக் குதிப்பான்;—எம்மை
இடையிற் பிரிந்து போய் வீட்டிலே சொல்வான்.

8. அம்மைக்கு நல்லவன் கண்டீர்!—மூளி
அத்தைக்கு நல்லவன், தந்தைக்கு மஃதே;
எம்மைத் துயர்செய்யும் பெரியோர்—வீட்டில்
யாவர்க்கு நல்லவன் போலே நடப்பான். (தீ)

9. கோளுக்கு மிகவுஞ் சமர்த்தன்;—பொய்மை
சூத்திரம் பழி சொலக் கூசாச் சழக்கன்;
ஆளுக் கிசைந்தபடி பேசி—தெருவில்
அத்தனை பெண்களையு மாகா தடிப்பான். (தீ)

---

10. கண்ணன் - என் காதலன்

(செஞ்சுருட்டி – திஸ்ர ஏக தாளம். சிருங்கார ரஸம்)

1. தூண்டிற் புழுவினைப்போல்—வெளியே
சுடர் விளக்கினைப்போல்,
நீண்ட பொழுதாக—எனது
நெஞ்சந் துடித்த தடீ.

கூண்டுக் கிளியினைப் போல்—தனிமை
கொண்டு மிகவு நொந்தேன் ;
வேண்டும் பொருளை யெல்லாம்—மனது
வெறுத்து விட்ட தடீ.

2. பாயின் மிசை நானும்—தனியே
படுத் திருக்கையிலே,
தாயினைக் கண்டாலும்,—ஸகியே,
சலிப்பு வந்ததடி.
வாயினில் வந்த தெல்லாம்,—ஸகியே,
வளர்த்துப் பேசிடுவீர் ;
நோயினைப் போலஞ்சி னேன்,—ஸகியே
நுங்க ளுறவை யெல்லாம்.

3. உணவு செல்லவில்லை ;—ஸகியே
உறக்கங் கொள்ளவில்லை.
மணம் விரும்பவில்லை ;—ஸகியே,
மலர் பிடிக்கவில்லை ;
குண முறுதி யில்லை ;—எதிலும்
குழப்பம் வந்ததடீ ;
கணமு முள்ளத்திலே—சுகமே
காணக் கிடைத்ததில்லை.

4. பாலுங் கசந்ததடீ ;—ஸகியே,
படுக்கை நொந்த தடீ.
கோலக் கிளி மொழியும்—செவியில்
குத்த லெடுத்ததடீ.

நாலு வயித்தியரும்—இனிமேல்
நம்புதற் கில்லையென்றார்;
பாலத்துச் சோசியனும்—கிரகம்
படுத்துமென்று விட்டான்.

5. கனவு கண்டதிலே—ஒரு நாள்
கண்ணுக்குத் தோன்றாமல்.
இனம் விளங்க வில்லை,—எவனோ
என்னகந் தொட்டு விட்டான்.
வினவக் கண் விழித்தேன்,—ஸகியே,
மேனி மறைந்து விட்டான்;
மனதில் மட்டிலுமே—புதிதோர்
மகிழ்ச்சி கண்டதடீ.

6. உச்சி குளிர்ந்ததடீ;—ஸகியே,
உடம்பு நேராச்சு.
மச்சிலும் வீடுமெல்லாம்—முன்னைப்போல்
மனத்துக் கொத்ததடீ.
இச்சை பிறந்ததடீ—எதிலும்
இன்பம் விளைந்ததடீ.
அச்ச மொழிந்த தடீ;—ஸகியே,
அழகு வந்ததடீ.

7. எண்ணும் பொழுதி லெல்லாம்,—அவன் கை
இட்ட விடத்தினிலே
தண்ணென் றிருந்ததடீ;—புதிதோர்
சாந்தி பிறந்ததடீ;

எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்தேன் ;—அவள் தான்
யாரெனச் சிந்தை செய்தேன் ;
கண்ணன் திருவுருவம்—அங்ஙனே
கண்ணின் முன் னின்றதடி.

---

11. கண்ணன் - என் காதலன்

உறக்கமும் விழிப்பும்

(நாதநாமக்கிரியை - ஆதிதாளம்.
ரஸங்கள் : பீபத்ஸம், சிருங்காரம்.)

நேர மிகுந்ததின்னும் நித்திரையின்றி ;—உங்கள்
நினைப்புத் தெரியவில்லை, கூத்தடிக்கிறீர் ;
சோரனுறங்கி விழு நள்ளிரவிலே—என்ன
தூளி படுகுதடி, இவ்விடத்திலே.
ஊரை யெழுப்பிவிட நிச்சயங் கொண்டீர்,—அன்னை
ஒருத்தி யுண் டென்பதையு மறந்துவிட்டீர் ;
சார மிகுந்த தென்று வார்த்தை சொல்கிறீர்,—மிகச்
சலிப்புத் தருகுதடி சகிப் பெண்களே. (1)
நானும் பலதினங்கள் பொறுத்திருந்தேன்,—இது
நாளுக்கு நாளதிக மாகி விட்டதே ;
கூன னொருவன் வந்திந் நாணி பின்னலைக்
கொண்டை மலர் சிதற நின்றிழுத்ததும்,
ஆனைமதம் பிடித்திவ் வஞ்சியம்மை யின்
அருகினி லோட இவள் மூர்ச்சை யுற்றதும்,
பானையில் வெண்ணெய் முற்றும் தின்றுவிட்டதால்
பாங்கி யுரோகிணிக்கு நோவு கண்டதும், (2)

பத்தினியாளை யொரு பண்ணை வெளியில்
பத்துச் சிறுவர் வந்து முத்தமிட்டதும்,
நத்தி மகளினுக் கோர் சோதிடன் வந்து
நாற்ப தரசர் தம்மை வாக்களித்ததும்,
கொத்துக் கனல் விழியக் கோவினிப் பெண்ணைக்
கோங்கத்து மூளி கண்டு கொக்கரித்ததும்,
வித்தைப் பெயருடைய வீணியவளும்
மேற்குத்திசை மொழிகள் கற்று வந்ததும், (3)
எத்தனை பொய்களடி, என்ன கதைகள்!
என்னை யுறக்க மின்றி இன்னல் செய்கிறீர்;
சத்தமிடுங் குழல்கள் வீணைக ளெல்லாம்
தாளங்க ளோடு கட்டி மூடிவைத்தங்கே,
மெத்த வெளிச்சமின்றி யொற்றை விளக்கை
மேற்குச் சுவரருகில் வைத்ததன் பின்னர்,
நித்திரை கொள்ள எனைத் தனியில் விட்டே
நீங்களெல் லோரு முங்கள் வீடு செல்லுவீர். (4)

பாங்கியர் போன பின்பு தனியிருந்து சொல்லுதல்

கண்க ளுறங்க வொரு காரண முண்டோ,
கண்ணனை இன்றிரவு காண்பதன் முன்னே?
பெண்களெல்லோரு மவர் வீடு சென்றிட்டார்;
பிரிய மிகுந்த கண்ணன் காத்திருக்கின்றான்;
வெண்கல வாணிகரின் வீதி முனையில்
வேலிப் புறத்தி லெனைக் காணடி யென்றான்;
கண்க ளுறங்க லெனுங் காரிய முண்டோ.
கண்ணனைக் கையிரண்டுங் கட்ட லின்றியே? (5)

12. கண்ணன் - என் காதலன்

காட்டிலே தேடுதல்

(ஹிந்துஸ்தானி தோடி - ஆதிதாளம்.
ரஸங்கள் : பயாநகம், அற்புதம்.)

திக்குத் தெரியாத காட்டில்—உனைத்
தேடித் தேடி இளைத்தேனே.

1. மிக்க நலமுடைய மரங்கள்,—பல
விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள்,—எந்தப்
பக்கத்தையு மறைக்கும் வரைகள்,—அங்கு
பாடி நகர்ந்து வரு நதிகள்,—ஒரு (திக்)

2 நெஞ்சிற் கனல் மணக்கும் பூக்கள்,—எங்கும்
நீளக் கிடைக்கு மிலைக் கடல்கள்,—மதி
வஞ்சித் திடுமகழ்ச் சுனைகள்,—முட்கள்
மண்டித் துயர் கொடுக்கும் புதர்கள்,—ஒரு (திக்)

3. ஆசை பெற விழிக்கும் மான்கள்,—உள்ளம்
அஞ்சக் குரல் பழகும் புலிகள்,—நல்ல
நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவை;—அங்கு
நீண்டே படுத்திருக்கும் பாம்பு;—ஒரு (திக்குத்)

4. தன்னிச்சை கொண்டலையும் சிங்கம்—அதன்
சத்தத்தினிற் கலங்கும் யானை—அதன்
முன்னின்றோடு மிள மான்கள்—இவை
முட்டா தயல் பதுங்குந் தவளை—ஒரு (திக்குத்)

5. கால்கை சோர்ந்து விழலானேன்—இரு
கண்ணுந் துயில்படர லானேன்—ஒரு
வேல்கைக் கொண்டு கொலை வேடன்—உள்ளம்
வெட்கங்கொண்டொழியவிழித்தான்—ஒரு (திக்)

6. "பெண்ணே, உனதழகைக் கண்டு—மனம்
பித்தங் கொள்ளு" தென்று நகைத்தான்—"அடி
கண்ணே, எனதிருகண் மணியே—உனைக்
கட்டித் தழுவ மனங் கொண்டேன்.

7. சோர்ந்தே படுத்திருக்க லாமோ?—நல்ல
துண்டக் கறி சமைத்துத் தின்போம்—சுவை
தேர்ந்தே கனிகள் கொண்டு தருவேன்—நல்ல
தேங்கள் ளுண்டினிது களிப் போம்."

8. என்றே கொடிய விழிவேடன்—உயிர்
இற்றுப் போகவிழித் துரைத்தான்—தனி
நின்றே இரு கரமுங் குவித்து—அந்த
நீசன் முன்ன ரிவை சொல்வேன் :—

9. "அண்ணு, உனதடியில் வீழ்வேன்—எனை
அஞ்சக் கொடுமை சொல்ல வேண்டா—பிறன்
கண்ணுலஞ் செய்துவிட்ட பெண்ணை—உன்றன்
கணுற்றுப் பார்த்திடவுந் தகுமோ?"

10. "ஏடீ, சாத்திரங்கள் வேண்டேன்—நின
தின்பம் வேண்டுமடி, கனியே!—நின்றன்
மோடி கிருக்குதடி தலையை,—நல்ல
மொந்தைப் பழைய கள்ளைப் போலே".

11. காதா லிந்த வுரை கேட்டேன்—'அட
கண்ணு!' வென்றலறி வீழ்ந்தேன்—மிகப்
போதாக வில்லை யிதற்குள்ளே—என்றன்
போதந் தெளிய நினைக் கண்டேன்.

12. கண்ணு, வேடனெங்கு போனுன்?—உனைக்
கண்டே யலறி விழுந்தானே?—மணி
வண்ணு! என தபயக் குரலில்—எனை
வாழ்விக்க வந்த அருள் வாழி!

---

13. கண்ணன் - என் காதலன்

பாங்கியைத் தூது விடுதல்

(தங்சப்பாட்டு மெட்டு. ரஸங்கள்; சிருங்காரம், ரௌத்ரம்)

கண்ணன் மனநிலையைத் தங்கமே தங்கம் [அடி தங்கமே
கண்டுவர வேணுமடி தங்கமே தங்கம்; [தங்கம்
எண்ண முரைததுவிடில் தங்கமே தங்கம்—பின்னர்
ஏதெனிலுஞ் செய்வமடி தங்கமே தங்கம் (1)

கன்னிகை யாயிருந்து தங்கமே தங்கம்—நாங்கள்
காலங் கழிப்பமடி தங்கமே தங்கம்;
அன்னிய மன்னர் மக்கள் பூமியிலுண்டாம்—என்னும்
அதனையுஞ் சொல்லிடடி தங்கமே தங்கம். (2)

சொன்ன மொழி தவறு மன்னவனுக்கே—எங்கும்
தோழமை யில்லையடி தங்கமே தங்கம்;
என்ன பிழைக ளிங்கு கண்டிருக்கின்ருன்?—அவை
யாவுந் தெளிவு பெறக் கேட்டு விடடீ. (3)

மையல் கொடுத்து விட்டுத் தங்கமே தங்கம்—தலை
மறைந்து திரிபவர்க்கு மானமு முண்டோ?
பொய்யை யுருவமெனக் கொண்டவனென்றே—கிழப்
பொன்னி யுரைத்ததுண்டு தங்கமே தங்கம் (4)

ஆற்றங் கரையதனில் முன்னமொரு நாள்—எனை
அழைத்துத் தனியிடத்திற் பேசிய தெல்லாம்
தூற்றி நகர் முரசு சாற்றுவ னென்றே
சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம். (5)

சோர மிழைத்திடையர் பெண்களுடனே—அவன்
சூழ்ச்சித் திறமை பல காட்டுவ தெல்லாம்
வீர மறக் குலத்து மாதரி டத்தே
வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விடடீ. (6)

பெண் ணென்று பூமிதனிற் பிறந்து விட்டால்—மிகப்
பீழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்; [அதைப்
பண்ணென்று வேய்ங்குழலில் ஊதி வந்திட்டான்—
பற்றி மறக்குதில்லை பஞ்சை யுள்ளமே. (7)

நேர முழுதிலுமப் பாவிதன்னையே—உள்ளம்
நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்.
தீர ஒரு சொலின்று கேட்டு வந்திட்டால்—பின்பு
தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம். (8)

---

14. கண்ணன் - என் காதலன்

(ராகம் - பிலஹரி)

1. ஆசைமுக மறந்து போச்சே—இதை
ஆரிடம் சொல்வேனடி தோழி?
நேச மறக்கவில்லை நெஞ்சம்—எனில்
நினைவு முகமறக்க லாமோ?

2. கண்ணில் தெரியு தொரு தோற்றம்—அதில்
கண்ண னழகு முழுதில்லை ;
நண்ணு முக வடிவு காணில்—அந்த
நல்ல மலர்ச் சிரிப்பைக் காணோம்.

3. ஓய்வு மொழிதலு மில் லாமல்—அவன்
உறவை நினைத்திருக்கு முள்ளம் ;
வாயு முரைப்பதுண்டு கண்டாய்—அந்த
மாயன் புகழினை யெப் போதும்.

4. கண்கள் புரிந்து விட்ட பாவம்—உயிர்க்
கண்ண னுரு மறக்க லாச்சு ;
பெண்க ளினத்தி லிது போலே—ஒரு
பேதையை முன்பு கண்ட துண்டோ ?

5. தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும்—ஒளிச்
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
வானை மறந்திருக்கும் பயிரும்—இந்த
வையம் முழுதுமில்லை தோழி.

6. கண்ணன் முக மறந்து போனல்—இந்தக்
கண்க ளிருந்து பயனுண்டோ ?
வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய்—இனி
வாழும் வழி யென்னடி தோழி.

---

15. கண்ணன் - என் காந்தன்

(வராளி. திஸ்ர ஏகதாளம். சிருங்கார ரஸம்.)

1. கனிகள் கொண்டு தரும்—கண்ணன்
கற்கண்டு போலினிதாய்;
பனிசெய் சந்தனமும்—பின்னும்
பல்வகை யத்தர்களும்,
குனியும் வாண் முகத்தான்—கண்ணன்
குலவி நெற்றியிலே
இனிய பொட்டிடவே—வண்ண
மியன்ற சவ்வாதும்.

2. கொண்டை முடிப்பதற்கே—மணங்
கூடு தயிலங்களும்,
வண்டு விழியினுக்கே—கண்ணன்
மையுங் கொண்டு தரும்;
தண்டைப் பதங்களுக்கே—செம்மை
சார்த்து செம் பஞ்சு தரும்;
பெண்டிர் தமக் கெல்லாம்—கண்ணன்
பேசருந் தெய்வ மடீ!

3. குங்குமங் கொண்டு வரும்—கண்ணன்
குழைத்து மார் பெழுத;
சங்கையிலாத பணம்—தந்தே
தழுவி மையல் செய்யும்;
பங்கமொன் றில்லாமல்—முகம்
பார்த்திருந் தாற் போதும்;
மங்கள மாகுமடி—பின்னோர்
வருத்த மில்லை யடீ!

16. கண்ணம்மா - என் காதலி

காட்சி வியப்பு

(செஞ்சுருட்டி-ஏகதாளம். ரஸங்கள்; சிருங்காரம், அற்புதம்)

1. சுட்டும் விழிச்சுடர் தான்,—கண்ணம்மா!
சூரிய சந்திரரோ?
வட்டக் கரிய விழி—கண்ணம்மா!
வானக் கருமை கொல்லோ?
பட்டுக் கருநீலப்—புடவை
பதித்த நல் வயிரம்
நட்ட நடு நிசியில்—தெரியும்
நக்ஷத் திரங்க ளடீ!

2. சோலை மல ரொளியோ—உனது
சுந்தரப் புன்னகை தான்?
நீலக் கட லலையே—உனது
நெஞ்சி லலைக ளடீ!
கோலக் குயி லோசை—உனது
குரலி னிமை யடீ!
வாலைக் குமரியடீ,—கண்ணம்மா!
மருவக் காதல் கொண்டேன்.

3. சாத்திரம் பேசுகிறாய்,—கண்ணம்மா!
சாத்திர மேதுக் கடீ!
ஆத்திரங் கொண்டவர்க்கே,—கண்ணம்மா!
சாத்திர முண்டோடீ?
மூத்தவர் சம்மதியில்—வதுவை
முறைகள் பின்பு செய்வோம்;
காத்திருப் பேனோடீ?—இது பார்,
கன்னத்து முத்தமொன்று!

17. கண்ணம்மா - என் காதலி

பின்னே வந்து நின்று கண் மறைத்தல்

(நாதநாமக்கிரியை - ஆதிதாளம். சிருங்கார ரஸம்.)

1. மாலைப் பொழுதி லொரு மேடைமிசையே
வானையுங் கடலையு நோக்கி யிருந்தேன் ;
மூலைக் கடலினை யவ் வான வளையம்
முத்த மிட் டேதழுவி முகிழ்த்தல் கண்டேன் ;
நீல நெருக்கிடையில் நெஞ்சு செலுத்தி,
நேரங் கழிவதிலு நினைப் பின்றியே
சாலப் பலபல நற் பகற் கனவில்
தன்னை மறந்த லயந் தன்னி லிருந்தேன்.

2. ஆங்கப் பொழுதிலென் பின்புறத்திலே,
ஆள்வந்து நின்றெனது கண் மறைக்கவே,
பாங்கினிற் கை யிரண்டுந் தீண்டியறிந்தேன்,
பட்டுடை வீசு கமழ் தன்னி லறிந்தேன் ;
ஓங்கி வரு முவகை யூற்றி லறிந்தேன் ;
ஒட்டு மிரண்டுளத்தின் தட்டி லறிந்தேன் ;
'வாங்கி விடடி கையை யேடி கண்ணம்மா,
மாய மெவரிடத்தில் ?' என்று மொழிந்தேன்.

3. சிரித்த ஒளியி லவள் கை விலக்கியே, [றேன் ;
திருமித் தழுவி, "என்ன செய்தி சொல்" லென்
"நெரித்த திரைக்கடலில் என்ன கண்டிட்டாய் ?
நீல விசும்பினிடை என்ன கண்டிட்டாய் ?
திரித்த நுரையினிடை என்ன கண்டிட்டாய் ?
சின்னக் குமிழிகளில் என்ன கண்டிட்டாய் ?
பிரித்துப் பிரித்து நித மேக மளந்தே,
பெற்ற நலங்க ளென்ன ? பேசுதி" என்றாள்.

4. "நெரித்த திரைக்கடலில் நின்முகங் கண்டேன்;
நீல விசும்பினிடை நின்முகங் கண்டேன;
திரித்த நுரையினிடை நின்முகங் கண்டேன்;
சின்னக் குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன்;
பிரித்துப் பிரித்துநித மேக மளந்தே.
பெற்றதுன் முகமன்றிப் பிறிதொன்றில்லை;
சிரித்த ஒலியினிலுன் கை விலக்கியே,
திருமித் தழுவியதில் நின்முகங் கண்டேன்."

---

18. கண்ணம்மா - என் காதலி

முகத்திரை களைதல்

(நாதநாமக்கிரியை - ஆதி தாளம். சிருங்கார ரஸம்.)

தில்லித் துருக்கர் செய்த வழக்கமடி—பெண்கள்
திரையிட்டு முகமலர் மறைத்து வைத்தல்;
வல்லி யிடை யினையும் ஓங்கி முன்னிற்கும்—இந்த
மார்பையு மூடுவது சாத்திரங் கண்டாய்;
வல்லி யிடை யினையும் மார்பி ரண்டையும்—துணி
மறைத்தனு லழகு மறைந்த தில்லை;
சொல்லித் தெரிவதில்லை, மன்மதக்கலை—முகச்
சோதி மறைத்துமொரு காதலிங்குண்டோ? (1)

ஆரியர் முன்னெறிகள் மேன்மை யென்கிருய்?—பண்டை
ஆரியப் பெண்களுக்குத் திரைகளுண்டோ?
ஓரிரு முறைகண்டு பழகியபின்—வெறும்
ஒப்புக்குக் காட்டுவதிந் நாண மென்னடி?

யாரிருந் தென்னை யிங்கு தடுத்திடுவார்—வலு
வாக முகத்திரையை யகற்றி விட்டால்?
காரிய மில்லையடி வீண் பசப்பிலே—கனி
கண்டவன் தோலுரிக்கக் காத்திருப்பேனோ? (2)

---

19. கண்ணம்மா - என் காதலி

நாணிக் கண் புதைத்தல்

(நாதநாமக்ரியை – ஆதிதாளம். சிருங்கார ரஸம்.)

மன்னர் குலத்தினிடைப் பிறந்தவளை—இவன்
மருவ நிகழ்ந்ததென்று நாணமுற்றதோ?
சின்னஞ் சிறுகுழந்தை யென்ற கருத்தோ—இங்கு
செய்யத் தகாத செய்கை செய்த வருண்டோ?
வன்ன முகத்திரையைக் களைந்திடென்றேன்–நின்றன்
மதங்கண்டு துகிலினை வலிதுரிந்தேன்.
என்ன கருத்திலடி கண் புதைக்கிறாய்?—எனக்
கெண்ணப் படுவதில்லை யேடி கண்ணம்மா! (1)

கன்னி வயதிலுன்னைக் கண்டதில்லையோ?—கன்னங்
கன்றிச் சிவக்க முத்த மிட்டதில்லையோ?
அன்னியமாக நம்முள் எண்ணுவதில்லை,—இரண்
டாவியுமொன் றுகுமெனக் கொண்டதில்லையோ?
பன்னிப் பலவுரைகள் சொல்லுவதென்னே?—துகில்
பறித்தவன் கைபறிக்கப் பயங்கொள்வனோ?
என்னைப் புறமெனவுங் கருதுவதோ?—கண்கள்
இரண்டினி லொன்றையொன்று கண்டு வெள்குமோ?

நாட்டினிற் பெண்களுக்கு நாயகர்—சொல்லும்—
நைந்த பழங்கதைகள் நானுரைப்பதோ? [சுவை
பாட்டுஞ் சுதியுமொன்று கலந்திடுங்கால்—தம்முட்
பன்னி யுபசரணை பேசுவதுண்டோ?
நீட்டுங் கதிர்களோடு நிலவு வந்தே—விண்ணை
நின்று புகழ்ந்து விட்டுப் பின் மருவுமோ?
மூட்டும் விறகினை யச் சோதி கவ்வுங்கால்—அவை
முன்னுப சார வகை மொழிந்திடுமோ? (3)

சாத்திரக் காரரிடம் கேட்டு வந்திட்டேன்;—அவர்
சாத்திரஞ் சொல்லியதை நினக்குரைப்பேன்;
நேற்று முன்னாளில் வந்த உறவன்றடீ;—மிக
நெடும்பண்டைக் கால முதல் சோந்து வந்ததாம்.
போற்றுமி ராமனென முன்புதித்தனை,—அங்கு
பொன் மிதிலைக் கரசன் பூமடைந்தை நான்;
ஊற்றமுதென்ன வொரு வேய்ங்குழல் கொண்டோன்
உருவ நினக்கமையப் பார்த்தனங்கு நான்; [கண்ணன்

முன்னை மிகப்பழமை யிரணியனும்—எந்தை
மூர்க்கந் தவிர்க்க வந்த நரசிங்க னீ,
பின்னையோர் புத்தனென நான் வளர்ந்திட்டேன்—
பெண்மை அசோதரையென் றுன்னை யெய்தினேன்.
சொன்னவர் சாத்திரத்தில் மிக வல்லர்காண்;—அவர்
சொல்லிற் பழுதிருக்கக் காரணமில்லை;
இன்னுங் கடைசி வரை ஒட்டிருக்குமாம்;—இதில்
ஏதுக்கு நாண முற்றுக் கண் புதைப்பதே? (5)

20. கண்ணம்மா - என் காதலி

குறிப்பிடம் தவறியது

(செஞ்சுருட்டி - ஆதிதாளம். சிருங்கார ரஸம்.)

1. தீர்த்தக் கரையினிலே—தெற்கு மூலையில்
செண்பகத் தோட்டத்திலே,
பார்த்திருந்தால் வருவேன்—வெண்ணிலாவிலே
பாங்கியோ டென்று சொன்னாய்.
வார்த்தை தவறிவிட்டாய்—அடி கண்ணம்மா !
மார்பு துடிக்குதடீ !
பார்த்த விடத்திலெல்லாம்—உன்னைப் போலவே
பாவை தெரியுதடி !

2. மேனி கொதிக்குதடி—தலை சுற்றியே
வேதனை செய்குதடீ !
வானி லிடத்தை யெல்லாம்—இந்த வெண்ணிலா
வந்து தழுவுது பார்.
மோனத் திருக்குதடீ—இந்த வையகம்
மூழ்கித் துயிலினிலே
நானொருவன் மட்டிலும்—பிரி வென்பதோர்
நரகத் துழலுவதோ ?

3. கடுமை யுடைய தடீ—எந்த நேரமும்
காவலுன் மாளிகையில் ;
அடிமை புகுந்த பின்னும்—எண்ணும்போது நான்
அங்கு வருவதற்கில்லை ;
கொடுமை பொறுக்க வில்லை—கட்டுங் காவலும்
கூடிக் கிடக்குதங்கே ;
நடுமை யரசி யவள்—எதற் காகவோ
நாணிக் குலைந்திடுவாள்.

4. கூடிப் பிரியாமலே—ஓரி ராவெலாம்
கொஞ்சிக் குலவி யங்கே
ஆடி விளை யாடியே,—உன்றன் மேனியை
ஆயிரங் கோடி முறை
நாடித் தழுவி மனக்—குறை தீர்ந்து நான்
நல்ல களி யெய்தியே
பாடிப் பரவசமாய்—நிற்கவே தவம்
பண்ணிய தில்லை யடி!

---

21. கண்ணம்மா - என் காதலி

யோகம்

பாயு மொளி நீ யெனக்கு, பார்க்கும் விழி நானுனக்கு;
தோயு மது நீ யெனக்கு, தும்பியடி நானுனக்கு
வாயுரைக்க வருகுதில்லை, வாழி நின்றன் மேன்மை
தூய சுடர் வானொளியே! சூறையமுதே! [யெல்லாம்;
கண்ணம்மா! (1)

வீணையடி நீ யெனக்கு, மேவும் விரல் நானுனக்கு;
பூணும் வட நீ யெனக்கு, புது வயிர நானுனக்கு;
காணுமிடந் தோறு நின்றன் கண்ணி னொளி வீசுதடீ!
மாணுடைய பேரரசே! வாழ்வு நிலையே!
கண்ணம்மா! (2)

வான மழை நீ யெனக்கு, வண்ண மயில் நானுனக்கு;
பான மடி நீ யெனக்கு, பாண்டமடி நானுனக்கு;
ஞான வொளி வீசுதடி, நங்கை நின்றன் சோதிமுகம்;
ஊனமறு நல்லழகே! ஊறு சுவையே!
கண்ணம்மா! (3)

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு, மேவு கடல் நானுனக்கு;
பண்ணு சுதி நீ யெனக்கு, பாட்டினிமை நானுனக்கு;
எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்திடிலோர் எண்ணமில்லை
[நின் சுவைக்கே;
கண்ணின் மணி போன்றவளே! கட்டியமுதே!
கண்ணம்மா! (4)

வீசு கமழ் நீ யெனக்கு, விரியு மலர் நானுனக்கு;
பேசுபொருள் நீ யெனக்கு, பேணுமொழி நானுனக்கு;
நேசமுள்ள வான்சுடரே! நின்னழகை யேதுரைப்
ஆசை மதுவே, கனியே, அள்ளு சுவையே! [பேன்?
கண்ணம்மா! (5)

காதலடி நீ யெனக்கு, காந்தமடி நானுனக்கு;
வேதமடி நீ யெனக்கு, வித்தையடி நானுனக்கு;
போதமுற்ற போதினிலே பொங்கிவருந் தீஞ்சுவையே!
நாதவடி வானவளே! நல்லவுயிரே கண்ணம்மா! (6)
நல்லவுயிர் நீ யெனக்கு, நாடியடி நானுனக்கு;
செல்வமடி நீ யெனக்கு! சேம நிதி நானுனக்கு;
எல்லையற்ற பேரழகே! எங்கு நிறை பொற்சுடரே!
முல்லை நிகர் புன்னகையாய்! மோதுமின்பமே!
கண்ணம்மா! (7)

தாரையடி நீ யெனக்கு, தண்மதிய நானுனக்கு ;
வீரமடி நீ யெனக்கு, வெற்றியடி நானுனக்கு ;
தாரணியில் வானுலகில் சார்ந்திருக்கு மின்ப மெல்லாம்
ஓருருவமாய்ச் சமைந்தாய்! உள்ளமுதமே!
கண்ணம்மா! (8)

---

22. கண்ணன் - என் ஆண்டான்

புன்னாகவராளி - திஸ்ர ஏகதாளம்.
ரஸங்கள் : அத்புதம், கருணை.

1. தஞ்ச முலகினில் எங்கணு மின்றித்
தவித்துத் தடுமாறி
பஞ்சைப் பறைய னடிமை புகுந்தேன்,
பார முனக் காண்டே ;
ஆண்டே—பாரமுனக் காண்டே.

2. துன்ப நோயு மிடிமையுந் தீர்த்துச்
சுகமரு ளல் வேண்டும் ;
அன்புட னின்புகழ் பாடிக்குதித்து நின்
ஆணை வழி நடப்பேன்.
ஆண்டே—ஆணைவழி நடப்பேன்.

3. சேரி முழுதும் பறையடித்தே யருட்
சீர்த்திகள் பாடிடுவேன் ;
பேரிகை கொட்டித் திசைக ளதிரநின்
பெயர் முழக்கிடுவேன்
ஆண்டே—பெயர் முழக்கிடுவேன்.

4. பண்ணைப் பறையர் தங் கூட்டத்திலே யிவன்
பாக்கிய மோங்கி விட்டான்
கண்ண னடிமை யிவனெனுங் கீர்த்தியில்
காதலுற் றிங்கு வந்தேன்;
ஆண்டே—காதலுற் றிங்கு வந்தேன்.

5. காடு கழனிகள் காத்திடுவேன், நின்றன்
காலிகள் மேய்த்திடுவேன்;
பாடுபடச் சொல்லிப் பார்த்ததன் பின்னரென்
பக்குவஞ் சொல்லாண்டே!
ஆண்டே—பக்குவஞ் சொல்லாண்டே!

6. தோட்டங்கள் கொத்திச் செடி வளர்க்கச்
சோதனை போடாண்டே; [சொல்லிச்
காட்டு மழைக்குறி தப்பிச் சொன்னாலெனைக்
கட்டியடி யாண்டே;
ஆண்டே—கட்டியடி யாண்டே.

7. பெண்டு குழந்தைகள் கஞ்சி குடித்துப்
பிழைத்திட வேண்டுமையே!
அண்டை யயலுக்கென் னாலுப காரங்கள்
ஆகிட வேண்டுமையே!
உபகாரங்கள்—ஆகிட வேண்டுமையே!

8. மானத்தைக் காக்கவோர் நாலு முழத்துணி
வாங்கித் தரவேணும்;
தானத்துக்குச் சில வேட்டிகள் வாங்கித்
தரவும் கடனாண்டே,
சில வேட்டி—தரவுங் கடனாண்டே.

9. ஒன்பது வாயிற் குடிலினைச் சுற்றி
யொரு சில பேய்கள் வந்தே
துன்பப் படுத்துது மந்திரஞ் செய்து
தொலைத்திட வேண்டுமையே!
பகையாவுந்—தொலைத்திட வேண்டுமையே!

10. பேயும் பிசாசுந் திருட்டு மெனுறன்
பெயரினைக் கேட்டளவில்,
வாயுங் கையுங்கட்டி அஞ்சி நடக்க
வழி செய்ய வேண்டுமையே!
தொல்லைதீரும்—வழி செய்யவேண்டுமையே!

23. கண்ணம்மா—எனது குலதெய்வம்

(ராகம்—புன்னாக வராளி)

பல்லவி

நின்னைச் சரணடைந்தேன்—கண்ணம்மா!
நின்னைச் சரணடைந்தேன்!

1. பொன்னை உயர்வைப் புகழை விரும்பிடும்
என்னைக் கவலைகள் தின்னத் தகாதென்று (நின்னை)

2. மிடிமையு மச்சமு மேவியென் னெஞ்சிற்
குடிமை புகுந்தன, கொன்றவை போக்கென்று (நின்)

3. தன் செய லெண்ணித் தவிப்பது தீர்ந்திங்கு
நின் செயல் செய்து நிறைவு பெறும் வணம் (நின்)

4. துன்ப மினியில்லை, சோர்வில்லை, தோற்பில்லை,
அன்பு நெறியில் அறங்கள் வளர்த்திட (நின்)

5. நல்லது தீயது நாமறியோ மன்னை!
நல்லது நாட்டுக! தீமையை யோட்டுக! (நின்)

அனுபந்தம் 1.

பாடல் முதற் குறிப்பகராதி

		பக்கம்
ஆசை முகம் மறந்து போச்சே	...	38
உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதே	...	4
கண்ணன் மனநிலையைத்	...	37
கனிகள் கொண்டு தரும்	...	40
கூலி மிகக் கேட்பார்	...	11
சாத்திரங்கள் பல தேடினேன்	...	22
சின்னஞ் சிறு கிளியே	...	27
சுட்டும் விழிச்சுடர்தான்	...	41
தஞ்ச முலகினில்	...	49
திக்குத் தெரியாத காட்டில்	...	35
தில்லித் துருக்கர் செய்த	...	43
தீர்த்தக் கரையினிலே	...	46
தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை	...	29
தூண்டிற் புழுவினைப் போல்	...	30
நின்னைச் சரணடைந்தேன்	...	51
நேர மிகுந்ததின்னும்	...	33
பகைமை முற்றி முதிர்ந்திடு	...	14
பாயு மொளி நீ யெனக்கு	...	47
பூமிக் கெனை யனுப்பினுள்	...	8
பொன்னவிர் மேனிச் சுபத்திரை	...	1
மன்னர் குலத்தினிடைப்	...	44
மாலைப் பொழுதி லொரு	...	42
யானே யாகி என்னலாற் பிறவாய்	...	16

அனுபந்தம் 2.

குறிப்புரை

'கண்ணன் பாட்டு' என்னும் நூலின் முதற் பதிப்பு 1917-ம் வருஷம் பிங்கள ஆவணி மாதத்தில் வெளி யாயிற்று. அதன் முகவுரை வருமாறு:—

இந்தச் சிறிய நூலுக்கு ஒரு பெரிய முகவுரை எழுத யான் விரும்பவில்லை. சில வார்த்தைகள் மட்டும் கூறு கின்றேன்.

இதன் ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் சி. சுப்பிரமணிய பாரதி யாரைத் தமிழ் நாட்டார் அறிவார்கள். ஆனால் அவர் பெருமையை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள் மிக மிகச் சிலரே யாவர். ஸ்ரீமான் பாரதியார் ஒரு பெரிய மேதாவி; மகா பண்டிதர்; தெய்விகப் புலவர்; ஜீவன் முக்தர். இவர் தமிழ் நாட்டு 'ரவீந்திரநாதர்'. இவர் எனது தமிழ் நாட்டின் தவப் பயன்.

இவ்வாறு கூறுவதால் யான் எனது நண்பரை மிகுந்த உச்சஸ்தானத்தில் ஏற்றி வைப்பதாக எவரும் கருதவேண் டாம். அவருக்கு யான் கொடுக்கும் உச்சஸ்தானம் நிச்சய மானது. இதனைத் தற்காலத்தில் அறியாதவர்கள் பிற் காலத்தில் அறிவார்கள்.

பாரதியாருக்குக் கண்ணபிரான் மீதுள்ள அதி தீவிர பக்தி காரணமாக இந் நூலிலுள்ள பாடல்கள் வெளி யாயின. இவை தமிழர்களுக்கு நல்விருந்தாகும்.

பாரதியாரது பாடல்களின் பெருமையைப் பற்றி யான் விரித்துக் கூறுவதென்ருல், இந்த முகவுரை அளவு கடந்து பெரிதாய்விடும். ஒரு வார்த்தை மட்டும் கூறுகின்றேன். இந்த ஆசிரியன் காலத்திற்குப் பின், எத்தனையோ நூற்ருண்டுகளுக்குப் பின், இவர் பாடல்களைத் தமிழ் நாட்டு மாதர்களும் புருஷர்களும் மிகுந்த இன்பத்துடன் படித்துக் களிப்படையும் காட்சியை யான் இப்பொழுதே காண்கின்றேன்.

இந்நூல் வாழ்க! என்னவர் வாழ்க!! எந்தாய் வாழ்க!!!

சிந்தாதிரிப்பேட்டை,
சென்னை, பிங்கள, ஆவணி, க. } நெல்லையப்ப பிள்ளை.

ஸ்ரீ. தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள் இந்நூலிலும் சில பாட பேதங்களைக் குறித்தனுப்பினுர்கள்.

தே. ஸ்ரீ. தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள் குறித்துள்ள பாடம்.

மு. முதற் பதிப்பிற் கண்ட பாடம்.

பக். பக்கம்.

பக். 3, வரி 18: 'மிகத்' என்பதற்குப் பதிலாக 'மிக்கத்'

பக். 11, வரி. 1: தே: 'தன்னைத்' என்பதற்குப் பதிலாக 'தம்மைத்'.

பக். 14. 'கண்ணன்—என் அரசன்' என்ற பாடல் 1917-வது வருஷத்து முதற் பதிப்பில் இல்லை.

பக். 16, வரி 9: தே: நித்தச் சோற்றினுச் சேவல்.

பக். 19, வரி 9: தே: ‘கொள்பய னென்றில்லை’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘கொள்பய னென்றிலை’

பக். 21, வரி 11: மு: பிழையிலைப் போலும்

பக். 27, வரி 4: மு: ஸ ஸ ஸ-ஸா ஸா ஸா-ப ப பா

பக். 29, வரி 12: மு: பெண்ணடீ

பக். 30, வரி 6: மு: கேளாதிருப்பான்

பக். 48, வரி 2: தே: ‘பாண்டமடி நானுனக்கு’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘பாண்ட மிங்கு நானுனக்கு’ என்று பாடம்.

பக். 48, வரி 8: தே: ‘எண்ணமில்லை’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘எல்லையில்லை’. மு: எண்ண மில்லை.

பக். 48, வரி 21: தே: ‘நாடியடி’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘நாடியது’ என்று பாடம்.

2DA
14-89